

В@З БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 1, БРОЙ 3, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СОУ "Иван Вазов" гр. Плевен

март 2011

НА ПРИЦЕЛ

С поета Недялко Йорданов
За доброто, творчеството,
любимите занимания на тво-
реца и за всичко онова,
което докосва душата

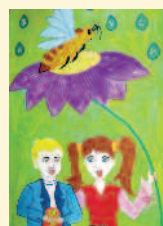
стр. 2

ВИДЯНО И ЧУТО

В училище и извън него -
накратко или с под-
робности за глав-
ните герои

стр. 3 и 4

ШЕСТ +

Покана за танц
С (без) фрак и
лачени обувки

стр. 5

ТЕМА НА БРОЯ

Да бъдат или да не бъдат униформите в училище

На приливи и отливи тече в об-
ществото дискусията за унифор-
меното облекло в българското
училище. За едни – несериозна и
излишна, защото не е на дневен
ред. За други – болезнена, защото
събужда неприятни спомени, ко-
гато униформите се въвеждаха с
наказателна, а не с възпитателна
цел, каквито са намеренията сега.
За трети – необходима мярка в
училище, като част от „битката“ за
ред и дисциплина, като самочувст-
вие и принадлежност към учи-
лищната общност. Може би този
разговор ще се води, докато има
училище, и всеки ще е прав за
себе си.

могат да се класифицират като
„за“ и „против“, защото в повечето
мнения има нюанси, крайните по-
зиции са малко. Тревожи ни обаче
това, че голяма част от изразява-
щите мнение не желаят да напи-
шем името им. Скъпи съученици,
решението е ваше и ние го уважа-
ваме. Но много ни се иска да бъ-
дете не само знаещи и можещи, но
и свободни! Желая ви повече
свобода в душите! Само тогава
можем да искаме да бъдем чути и
да настояваме да се съобразяват с
нас.

В@з Буки Веди

78 проекта за
дизайн на
ученическо
облекло
стр. 8-9

Ние ще ви разкажем как е по света
и у нас, какво мислят ученици от
нашето училище и техните роди-
тели. Получихме много мнения на
електронната поща, в пощенската
кутия, проведохме анкети и обо-
бчихме становищата. Те трудно

ЗЛАТО И СРЕБРО

за Андрей и Кристиан

За състезанието, конкуренцията
и усмихнатите момчета
на стр. 6

ПРИСТРАСТИЯ
Фахрадин
Фахрадинов

ЛАБЕЛ

[emukemu]
[onakovki]
[реклама]

[Плевен] [България]
[бул. Георги Кочев 100]
[тел./факс: 064 800 557]
[e-mail: label.ood@gmail.com]
[www.label.bg]

LABEL Ltd

Неожнато докосване на чистотата!

Плевен, ул. „Дойран“ № 160
Тел.: (064) 680 120
Моб. тел.: 0887 / 97 59 24
www.ema-bg.com

Актьорът с много
изкушения и една
голяма любов
стр. 7

НАПРИЦЕЛ

Младостта среща разума

НЕДЯЛКО ЙОРДАНОВ: ЛЮБОВТА Е СМИСЪЛЪТ НА ЖИВОТА

„Не умирай, любов! Не умирай, любов! Не умирай! Старомодно до край ще повтарям тези слова.”

Недялко Йорданов? Вероятно малко от нас са чували това име, което обаче говори много на нашите родители. Неговото гостуване в Плевен стана повод да прочета всичко, което намерих до срещата си с него. Разбрах, че е значим български поет и драматург в Народния театър. Стиховете му карат читателите да мечтаят и ни учат да откриваме красотата във всичко около нас, да усетим любовта като висша ценност, да търсим и намираме щастие дори и в най-дребните неща. Срещата ми с него бе неповторимо преживяване - аз усетих, че той е невероятен поет и прекрасен човек. Аз го открих за себе си! Предлагам ви моят разговор с него да помогне и на вас!

- На каква възраст написате първото си стихотворение?

- Бях на седем години, когато написах първото си стихотворение. То беше много смешно - на тема Левски. Звучеше така:

В бедна къшурка
Левски живял
и като малък
той е играл.
Той е бил палав, игрив
и доста скоклив.
Но като пораснал
той се борил с чест
да направи България
хубава кат днес.
Турците свирепи
и черни като репи
дали всички сили
и го обесили.*

*удареното е на предпоследната сричка върху „и”, заради ритмичността:)).

- Вие учите читателите да ценят красивото в живота. А какво кара Вас да го виждате такъв?

- Това не се обяснява. Такова ми е човешкото устройство - да изразявам само това, което ме вълнува.

- Как успявате в съвременния „загубен” свят да запазите поета в себе си, да откривате красотата и надеждата около Вас и да я показвате на хората по такъв невероятен начин?

- Ласкаете ме. Няма нищо неверо-

ятно в това, което пиша. Просто се опитвам да говоря на хората по един достъпен и емоционален начин.

- Какво отличава поетите от нас, останалите?

- Нищо не ги отличава от другите хора. Всеки човек е поет, разликата е само в това, че не всеки може да изразява чувствата и мислите си в стихотворна форма.

- А многооточията във Вашата поезия... Какво означават те? Как да ги разчитаме? На Вас ли са нужни или на читателите?

- В разговорната реч ние често не довършваме изреченията си. Говорим разпокъсано, когато се вълнуваме. Това означават и при мен. Това се опитвам да постигна и в поезията си.

- Седят ли зад всички ваши произведения, които разказват някакви истории, реални личности и истински случки?

- Да. Винаги съм писал по конкретен повод и за конкретни хора.

- Писали сте стихове за любовта, раздялата, омразата. Ако бяхте прощаващ поет в тези времена с все по-малко ценности, бихте ли написали същите красиви неща или смятате, че никой не би ги оценил?

- Напротив. Днес хората (включително и младите) мисля, че ценят красотата и поезията, само че не го показват толкова открито. Съдя това по моите рецитали, на които идват наистина много хора от всички възрасти. Познавам доста млади поети и поетеси (и от Плевен също), които пишат талантливо и красиво.

- Харесва ли ви идеята за популяризиране на красивите неща - поезия, живопис, музика, чрез

реагиращият на промените род. Днес време за поезия ли е? За каква поезия? И какво бихте препоръчали да четем?

- Да, днес е време за поезия, защото хората са затворени в черупките си повече от всякога и имат нужда да се преборят със самотата, като пишат поезия. По този начин търсят приятели и съмишленици. Каква поезия? Каквато всеки сам си избере. Стига да е искрена, тя ще стигне непременно до читателите. Аз имам любими поети още от ученическата си възраст. Вие сега не изучавате руски език и не можете да усетите силата на поезията на Пушкин, Лермонтов, Есенин и Булат Окуджава. Но може да прочетете Димчо Дебелянов, Валери Петров, Александър Геров, Христо Фотев, Петя Дубарова...

- С какво Ви привлече театърът?

- С възможността да казваш истини за живота пред много хора очи в очи. От дете обичам театъра и почти целият ми живот премина в него. Аз съм завършил българска филология и бях една година учител по литература, но дори и тогава правех театър с моите ученици. После вече продължих в професионалния театър и там написах 28 пиеси за деца и възрастни. Никой не ме е учил как се пишат пиеси - ръководил съм се от това, което иска публиката.

- В какво се състои това, да си драматург?

- Да познаваш живота и да пишеш за неща, които са ти близки и които другите искат да видят на сцената. Моята първа пиеса се казваше „Ние не вярваме в щъркели” и в нея героите бяха ученици. Това беше в едно време, когато имаше много забрани и ограничения, но и много чистота и наивност.

БЛИЦ

- Каква музика слушате?

- Такава, каквато ме вълнува и предизвиква. Обичам френския шансон, „Бийтълс” - изобщо музиката на моето поколение. Любимите ми изпълнители са Жак Брел, Жо Дасен, Булат Окуджава, Висоцки.

- Какво правите през свободното си време? Какво е хобито Ви?

- Играя тенис по няколко часа седмично, плувам в морето ежедневно през лятото, ловя риба, събирам стари книги и вестници.

- Каква е вашата лична философия?

- Достигнеш ли върха, продължа-

ОТЗВУК

Нека запазим във времето тежко малко нещо от Бога и нещо човешко

На 1 февруари Недялко Йорданов, заедно с приятеля си Хайгашот Агасян и съпругата си Ивана Джеджева, представиха спектакъла „Не остарявай, любов” на сцената на зала „Емил Димитров” в читалище „Съгласие”. Представлението събра много любители на поезията. В спектакъла, в песни и стихове, бяха разказани завладяващи истории от реалния живот. Те като вълшебни приказки омагьосаха публиката. За разлика от обикновените приказки обаче, историите на поета не винаги имаха щастлив край, досущ както в истинския живот. В тях не се говореше за принцове и принцеси, а за обикновени хора,

изправени пред трудностите на съдбата, говореше се за техните слабости и недостатъци. Тези истории карат хората да се замислят

за света, погледнат откъм мрачните му страни. Поетът и близките му разказаха също така и трогателни истории от личния си живот. Със сигурност за всички ни ще остане един незабравим спомен.

По-важните поетични книги на Недялко Йорданов са: „Всичко ще изпитаме” (1963), „Когато ставаме бащи” (1965), „И все пак любов” (1968), „Лирика” (1973), „Младостта си отива” (1977), „Любовна лирика” (1958; 1978; 1979), „Няма време” (1981), „Стихотворения” (1983), „Любовна лирика” (1987), „Остаряваме бавно” (1991), „Не остарявай, любов” (1991).

ТИЙНЕЙДЖЪРСКА ПЕСЕН

На младостта ни лодката отплува,
реката на живота си тече
и виждам във дъжда да се целуват
едно момиче и едно момче.

Ръцете ѝ - разнежени и тънки -
като венец на мокрия му врат.
Здравей, любов, облечена във дънки,
здравей, надежда, в тоз объркан свят!

Във нас отдавна всичко е изстинало,
жестоко гледат нашите очи.
Треперим пак пред утрешното минало,
а вчерашното бъдеще горчи.

А те вървят във своето светло кралство -
единственото кралство на света.
Вървят с великолепно нахалство
на непукизма и на младостта.

Като светулки в днешната тъмница
през локвите, през уличната кал
върви една тийнейджърка - кралица,
прегърнала тийнейджърския крал.

На масата си аз ще ги покая
да не изстине обедът готов.
Със хляб и песен аз ще ги нахраня,
а те ще ме нахранят със любов.

вай нагоре!

- Какво е за Вас любовта?

- Смисъл на живота.

Човек се ражда от любов, живее с любов и понякога умира от любов, но тя остава и след него, и след това...

- Кажете три ваши произведения, които са ви любими, с които се гордеете?

- Обичам си всичко, което съм написал, дори да е наивно и не особено майсторско. Как може един баща да каже кое от децата му е любимо?!

- За или против униформите

сте?

- Аз съм за униформите, но само когато учениците са в училище и на някои празнични събирания. Според мен всяко училище трябва да има различна от другите униформа - така, както е например в Япония.

Любовта е смисълът на живота. Тя е необяснима, неостаряваща, неумираща... „Не умирай, любов”, „Не остарявай, любов”, „Усмехни се, любов” са само част от стихотворенията на поета за любовта. Прочетете ги!

Весела Маринишева 8^а

На мига приглед
от В@З Буки Веди
от острове
Нед. Йорд

РЕПОРТЕР

ВИДЯНО И ЧУТО

В атмосферата на книгите

или пък книгите в атмосфера на „Иван Вазов“

Гост на учениците от 6а и 6б клас на 24 февруари бе Пламен Тотев. Той е литературен изследовател, критик, издател на книги и автор на текстове на песни. Завършил е „Българска филология“ в София. Занимава се с литература и с литературна критика още от студент и твърди, че му харесва. Той раз-

не сме я чели, но знаем, че наистина е много дебела. В момента четем основно книгите, които редактира и които скоро ще видим на пазара. Сред тях, разбрахме, е книга за Пейо Яворов. Тя ще се казва „Не бой се и ела“, като едно Яворово стихотворение. В нея ще са публикувани любовните писма на Яворов към Мина и Лора. Новото, което ние първи научаваме, е, че в нея ще има и писма на

каза на шестокласниците за живота и работата си. След това им даде възможност да задават въпроси, а те гледаха и слушаха отговорите с интерес. Питаха много неща – коя литература повече му харесва – създаваната в миналото или сегашната, какво мисли за електронните книги и ще преборят ли те хартиените, как решава за кои автори да пише... След края на срещата помолихме г-н Тотев да ни отдели няколко минути, за да поговорим с него. Той охотно се съгласи. От разговора научихме, че за него не е практика да се среща с ученици, но все пак е бил гост на няколко училища в София и страната. Не могъл да откаже на шестокласниците от нашето училище и на тяхната учителка по български език и литература Цицлама Иванова. Много се изненадахме, но той сподели, че не е имал учители, които да го запалят за литературата – нито в началния курс, нито след това в по-горните класове. Даже напротив. Значи сам се е запалил по литературата. Първата дебела книга, която е прочел, е „Тримата мускетари“. Ние още

поета до Дора Габе, с която са имали силна любовна връзка. Това не е много известно за Яворов. На издаването на книги той не гледа като на бизнес, а като развлечение. Дори разбрахме, че идеята му за издаване идва, след като помагал на сина си да се готви за изпит след 7 клас, направил му конспекти, които да ползва. След като синът му се представил отлично и те вече не му били нужни, решил да помогне и на други деца. И така се започнало.

Торденте се, се учите в най-прекрасното училище в България!

Гостът не пропусна да сподели, че е изненадан от сериозността на въпросите, които му задали децата, което показва, че са мислещи хора, както и че е впечатлен от взаимоотношенията между учители и ученици в нашето училище.

Моника Маринова 8^а
Михаела Коларска 8^а

За едни мъка, за други - забавление

Така стоят нещата с математиката и в поредното състезание. Този път то бе посветено на 150 години от основаването на ОУ „Васил Левски“ – Плевен и проведено под патронажа на РИО и плевенската секция на Съюза на математиците. Надпреварата на 19 февруари бе за ученици от начален курс, които трябваше за 120 минути да решат по 12 тестови задачи. Дванайсет ученици от „Иван Вазов“ бяха класирани и наградени. Две убедителни първи места – във възрастовата група на втори и трети клас. Те са за Захари Маринов от 2д и Виктория Спасова

от 3б с максимален брой точки. На второ място в групата на най-малките се наредиха Мира Аврамова от 1б и Никол Михова от 2в. Може да се похвалим и с много трети места – те са за третокласниците Ирен Костова, Таньо Стоянов, Димитър Митев – ученици от 3г клас, Илия Петров от 3а и Цветан Маринов от 3б клас. Две трети места донесоха за училището ни и Илко Симеонов и Красимир Великов от 4б клас. На четвърто място се класира Виктор Ангелов от 1б клас. Честито!

В@з Буки Веди

За меда, наградите и уроците на Мечо Пух

Има само едно нещо, което е похубаво от гърненце с мед... и това са две гърненца с мед, би казал Мечо Пух. Е, този път нашите ученици получиха само по едно гърненце (бурканче) с мед. С него наградиха най-добрите в Деве-

тично - пчелен мед. Е, хапнете си мед и си спомнете някои от Пуховите истории!

” - Преди всичко - каза си то (Мечо Пух, бел. ред.) - това бръмчене значи нещо. Не може да има бръмчене само току-тъй -

международно изложение по договаряне „Пчеларството – Плевен 2011“, в което ние участваме за трети път и за трети път печелим награди. Темата на конкурса за рисунка бе „Пчеларството – екология и плодородие, пчелният мед – здраве и дълголетие“. В 47 варианта видяха пчелите, меда, цветята и още много неща ученици от 1-7 клас. Първо място за Светозара Витанова от 3а клас, второ - за Цветан Маринов от 3б. Отличена и наградена е и рисунката на Виолина Панова от 5е клас. Браво на тях!

В дните на изложението традиционно бе подредена и тематична изложба от най-сполучливите рисунки. В нея намериха място много творби на наши ученици. Сред тях са Калина Димитрова, Сияна Генадиева, Никол Руменова, Атила Гюканов, Синтия Монова – всички от 3б клас, и Илия Петров, ученик от 3а клас. Всички отличени, разбрахме, получиха грамота и съвсем тема-

бръм... бръм... - без да значи нещо. Щом има бръмчене - значи някой бръмчи. А единствената причина да издаваш такъв звук, доколкото знам, е защото си пчела.

После мисли още дълго и си каза: - А единствената причина да си пчела - доколкото знам - е да правиш мед!... А единствената причина да се прави мед е, за да мога аз да го ям.”

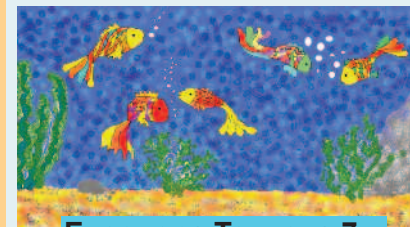
Пожелаваме ви много сладки преживявания, а в следващия конкурс – колкото повече, толкова повече!

А, забравихме! Ако някой все пак не е разбрал откъде са разказаните истории и мъдрите мисли – „Мечо Пух“ от А. Милн. Прочетете или поне изгледайте филма на Дисни! Уверяваме ви, историите от страната на Мечо Пух са за малки и големи! Ще се забавлявате много!

В@з Буки Веди

И замириса на море...

Раничко е още за слънце и море, но пред компютъра всичко е възможно. Оригинални хрумвания и прецизни изпълнения показаха седмокласници в Петия национален конкурс за компютърна рисунка „Морето, морето, морето...“. Форумът бе под патронажа на Министерството на образованието, младежта и науката, Община Варна, Общинския детски комплекс и „Сдружение литературно общество“ – Варна. Участваха над 270 автори от 48 български града. Под ръководството на своята преподавателка по изобразително изкуство Росица Симова те „нарисуваха“ своите морски фантазии, макар да са далеч от морето, и бяха забелязани. Макар техниката да е съвсем авангардна и нова за тях, те не се уплашиха, за което ги аплодираме! Грамота за отлично представяне получиха Янислав Данчовски, Цветан Цветанов, Симона Димитрова, Пламен Николов, Богдан Серафимов – от 7а, Елеонора Тончева, Кристиана Спасова, Моника Донова, Радина Алексиева, Митко Митков – от 7б и Кристина Велчева от 7г.

Елеонора Тончева 7г

Пламен Николов 7а

Пожелаваме ви скоро да видите морето!

В@з Буки Веди

След като излязох от „Стая 304“

На 24 февруари аз и моите съученици гледахме мюзикъла „Стая 304“ на сцената на Драматичен театър „Иван Радоев“ в Плевен. С интерес очаквах представянето, защото вече знаех, че това е първият мюзикъл в историята на плевенския театър. За мен изненадата беше голяма, след като в постановката видях ученици, неуважаващи никого. Също така, не разбрах и тяхното грубо поведение към учителите.

Реших да науча повече за ав-

тора на романа „Нагоре по стълбата, която води надолу“. По тази литературна творба драматургът Петър Ковачев е написал сценария за мюзикъл - „Стая 304“. Разбрах, че авторката се казва Бел Кауфман. Тя издава романа през 1965 година. В романа разказва за младата учителка Силвия Барет, която започва работа в едно училище в Ню Йорк. Учителката се опитва да накара своите ученици да разберат английската литература, но бързо се отчайва от бюрокра-

тичната система и липсата на интерес у учениците, и решава да напусне. А как е днес?

В момента Бел Кауфман е на 99 години и е най-възрастният работещ професор в света. Нейният девиз е: „I am too busy to get old.“ Работи в „Hunter college“ в Ню Йорк.

Мисля, че с удоволствие бих прочела книгата. Направете го и вие!

Велислава Минкова 6^б

РЕПОРТЕР

ВИДЯНО И ЧУТО

С усмивки и топлина в
деня на Баба Марта

В началото на февруари ние, учениците от 11б клас, обяхме втората си поред благотворителна инициатива „Да бъдем добри – вчера, днес и утре”. Призовахме всички ученици, учители и родители да отворят сърцата си и да докажат, че мислят за другите не само по празниците. На 1 март посрещнахме Баба Марта заедно с малките деца от Дома за медико-социални грижи. Групата ни бе голяма – 40 деца, защото пожелаха да дойдат и ученици от много други класове. Посетихме ги и им занесохме порета, памперси и лакомства, които закунихме със събраните 740 лева. Отново се видяхме с малките си приятели, които вече знаем и по имена. Всяко от децата търсеше вниманието ни, протягаше ръце, за да бъде прегърнато. Всяко дете бе

ни е много приятно да сме с децата, ни предложиха да ги посещавме, когато пожелаем. Разрешиха ни дори да ги разхождаме. Благодарим на всички, които участваха в акцията!

Мартина Тихомирова 11^б

НИЕ В СВЕТА, КОЙТО СЕ
ПРОМЕНЯ

За наркотичните вещества и зависимости като една от заплахите в съвременния свят неведнъж сме говорили в училище по различни учебни предмети. Затова не очаквахме кой знае колко от срещата по същата тема, която предстоеше на 1 март във връзка с учебното съдържание по психология. Още повече, че беше в много ранен час. Очаквахме господин Валентин Минков, председател на Асоциацията за борба с наркоманията в Плевен. Той обаче знаеше точния начин, по който да ни заинтригува, без да ни отегчи. Личеше

си, че не за първи се среща с такива като нас. Много бяха учениците, които задаваха въпроси и вземаха участие. Лекторът проведе интересен експеримент с трима доброволци, с който ни показа как точно действат наркотичните на мозъка ни. Пък и ни развесели. Срещата бе много интересна за нас. Ще се радваме, ако такива се провеждат по-често, за да разискваме и други наболели проблеми в обществото.

Полина Кръстева 9^а
Румяна Мокова 9^а

Животът ни на сцена

Учениците от 5-7 клас организирано посетихме спектакъла „Стая 304”. Режисьорът е проф. Боньо Лунгов, а в ролите видяхме актьорите Красимира Кузманова, Олга Траянова, Георги Ангелов, Мариета Калъпова, Геннадий Николов, Нина Илиева, Сергей Константинов, Адриан Филипов, Александър Димитров, Ива Николова, Надя Новоселска, Елица Анева и Мариан Стефанов. Представлението ни бе предствено с много впечатляваща мултимедия и ефекти. Сюжетът се върти около проблемите в училище и в образованието изобщо. Главни герои се явяват новата учителка по литература Силвия Барет и учениците от класна стая 304. Както и в живота, всеки ученик беше личност, която представя различните видове хора и характери на новото поколение. Новата преподавателка използваше различни методи, за да заинтригува учениците, които пък бяха убедени, че учителите са зловари, които се мислят за повисши?! Важен персонаж се оказа и майсторът в училището, който през цялото време подкрепяше децата. Всичко това бе представено с тринадесет уникални

ОТЗВУК

песни. Станахме свидетели и на комедийни ситуации, които ни забавляваха, и на драма, която ни караше да се замислим. От спектакъла научих много и същевременно се разтоварих. И всичко това представено толкова близко до нашето ученическо ежедневие. Всеотдайността на актьорите ни постави в позната обстановка, която никак не беше скучна. Сигурен съм, че ако всеки от нас вникне в съдържанието, ще намери някъде себе си. Интересен факт беше, че всички следяха музикъла и сякаш се почувстваха част от него. Беше много различно от шумната обстановка, която съм свикнал да виждам при такива организирани посещения. Имаше поуки както за учениците, така и за учителите. Мис Барет показа, че учителите трябва да се опитват да разбират учениците, а не да им налагат собственото си мнение. Всички искаме такива учители. Лично аз смятам, че музикълът беше забавен и поучителен, а от това, което коментирахме след представлението, разбрах, че и съучениците ми също мислят така.

Николай Ангелов 6^б

НАКРАТКО

По повод Деня на влюбените, доброволци на Българския младежки червен кръст от СОУ „Иван Вазов” по оригинален начин зарадваха своите съученици, приятели, непознати. Дни преди празника изработиха и поставиха във фойето на първия етаж кутия за любовни послания и пожелания. Сутринта на 14 февруари всички писма стигнаха до своите адресати. Като истински посланици на любовта доброволците даряваха усмивки и мили думи. Заедно с валентинките активистките раздаваха презервативи и рекламни материали, за да предупредят за опасностите и рисковете, които крие безотговорното поведение в любовта. Да се обичаме!

Националният празник на България отбелязахме с традиционна изложба на тема „Да знаем и помним, да се гордеем и продължим пътя им”. Под ръководството на своите преподаватели по изобразително изкуство Клаудия Черакчиева и Росица Симова те претвориха важни моменти от националноосвободителната борба. Няма как да не отличим рисунките на Васил Василев, Живко Георгиев, Преслав Манойлов, Мерилин Писина, Андреа Стичкова – 5а клас, Мария Челебиева, Силвия Недялкова, Виктория Йорданова – 5б, Виктория Богоева – 6в, Яна Евтимова, Вивиана Ламбиева, Естела Енчева, Елица Хинова, Велислава Минкова, Десислава Миланова – 6б, Кристина Великова – 6а, Кремена Калева – 6д, Стефан Цветков – 5е, Биляна Илонова – 7г, Персиян Узунов – 8м клас.

Двайсет книги повече ви очакват в училищната библиотека. Те са дарение от издателство „Булвест” и „Анубис”. Сред тях са сборници с тестове по различни предмети за 3-12 клас, както и художествена литература, която се изучава в училище. Възползвайте се!

В училище ще е по-топло! За 345 861 лева ще се извършат строително-ремонтни дейности в СОУ „Иван Вазов” по проекта на Община Плевен „Оптимизиране на общинската образователна инфраструктура за приважането ѝ в съответствие с наложените стандарти и изисквания”. Основната цел е осигуряване на подходяща образователна среда с високо ниво на енергийна ефективност. Парите ще са за хидро- и топлоизолация на сградата и покрива. Очаква се ремонтните дейности да се извършат още тази година, въпреки че крайният срок на проекта е декември 2012 година. Ще ни е добре, нали?

За българската култура, храна, танци, музика и всичко, с което бихме желали да се представим пред чужденците, „разказаха” ученици от 7д клас. Поводът бе задачата по проекта „Как ще представим нашата родина пред чужденците”, възложен от преподавателката им по английски език Росица Бъчева. В проекта участваха Венислава Овчарова, Изабела Данаилова, Никол Николова, Пламена Спиридонова и Полина Георгиева. С много старание те изработиха постери, събраха много информация от Интернет и показаха, че и ний сме дали нещо на света...

На 25 февруари 4б с класен ръководител Евелина Ницова направи поредната си крачка в програмата „Джуниър Ачийвмънт”. Този път обучението бе на тема „Ролята на държавата”. Целта бе учениците да се запознаят с понятията данъци, държавна власт, полза, стоки и услуги. Тези въпроси обсъждаха с Лидия Жунтовска, гост доброволец, служителка в Националната агенция по приходите. На теория и на практика учениците разбраха, че в нашата общност има и хора, които не произвеждат,

а предлагат услуги. Парите за техните заплати идват от данъците, които всеки трябва да плаща. Малките Джуниъри научиха, че трябва винаги да изискват касова бележка, научиха как се попълва данъчна декларация. Те вече обсъждат следващия урок по програмата на тема „Ролята на държавната власт”, когато ще правят избори.

500 мартеници изработиха сръчните ръце на второкласниците с класен ръководител Милена Вълва и сами определиха на каква стойност трябва да ги продават. Така се изкарват честни пари, казват те, и вежливо и усмихнато търгуваха на щанда на импровизирания базар във фойето на училището. Грижливо събират изработените пари, защото с тях мислят да изненадат своите приятели от Защитеното жилище в кв. „Сторгозия” – деца в неравностойно положение. Още не знаем каква е изненадата, но скоро ще разберем. Всичко това е възможно, защото плътно до тях са и техните родители, които подкрепят всяка от инициативите на малчуганите по програмата „Джуниър Ачийвмънт”

Вазовци се представиха впечатляващо в благотворителния концерт „За игра са нужни двама”, организиран от БМЧК и Община Плевен на 8 февруари. Третокласници изпълниха фолклорен танц, Павлин Димитров – народна песен. Имаше представители от 9з – Александра Стоянова и Иво Колев, както и от 11а клас. Заслугата за отличното представяне на нашите съученици е на хореографката Надя Тодорова и преподавателката по музика Ренета Стоянова. Но най-важно бе тяхното желание да помогнат на децата в нужда. Радваме се, че бяхме сред обединените от доброто деца – и на сцената, и сред публиката.

Ш Е С Т +

Ние може да не сме най-добрите, но по-добри от нас няма

С фрак и лачени обувки

или за една завладяваща смесица от танц, красота, багри и динамика с главен герой Тихомир Тилев

Познавате ли Тишо от 6^а? Ние го знаем отскоро, но сме убедени, че трябва да ви запознаем с него, защото той е гордост за училището и града ни. Майстор е в спортните танци в двойка със Силвия Докторова от Троян. **На него пишем Шест +.** И вие ще се съгласите с нас, след като ви разкажем за него.

Танцьорът Тишо, както го наричат в училище, споделя, че често гледа спортни танци по телевизията. Любимият му е куйк степ, а най-трудни са му бавните танци - танго и фокстрот. Обича да си играе пред огледа-

лото. Споделя, че е водецията в двойката, но не се карат, когато се настъпят. Идолът му е Кузин от Русия. Младата надежда в спортните танци е впечатлен от самочувствието и безгрешните му движения. Тишо мечтае да посети Германия и заедно с партньорката си да вземат златната Купа. Ще ви разкажем накратко за спортните му успехи, за да ви спечелим, и следващия път успехът му да е сигурен, защото всички ние от цялото училище заедно ще му стискаме палци.

При спортните танци надпреварата за националния приз е в шест турнира, в които всяка участваща двойка печели точки за крайното класиране и Купата. Два от тях се проведеха в София, а по един миналата година имаше в Бургас, Албена, Пазарджик и Сливен.

В първия турнир Силвия и Тихомир участвали в надпреварата за 13-14-годишни - клас "С". В нея **те се състезавали с общо 25 двойки и спечелили второто място**

Двамата танцьори са на 12 години и това е огромен успех за тях, като се има предвид, че по време на турнира се конкурирали с участници, които били с година или две по-големи от тях.

В турнира за Купата на България по спортни танци Тихомир и неговата партньорка от Троян вземат участие в групата на юношите. Тя обхваща състезатели от 12 до 17 години. Тук те, в конкуренцията на 20 двойки, запис-

С треньорката Яна Акимова

ват 8-о място, което също е отлично представяне за двамата млади таланти.

Двете млади надежди на спортните танци взимат участие и в русенския турнир. Там се състезават с още две двойки, но това не им пречи да покажат отново **висока класа на международно ниво и да спечелят златните медали.**

Бързо проспериращата танцова двойка Тихомир Тилев и Силвия Докторова печели **първо място на "бейсик" (основа на танца) на проведения Открит турнир по спортни танци за купа "Белград"**

Надпреварата се провела в сръбската столица на 24 и 25 септември, м.г. Състезанието е и първенство на Сърбия, а в него се събират двойки от всички републики на бивша Югославия и класни танцьори от България, Украйна, Молдова, Румъния, Русия и други европейски страни. За Тихомир и Силвия това е първо излизане на турнир в чужбина в тяхната спортна кариера. Двамата тренират при Яна Акимова и Рангел Спиров (участвали във VIP Dance като професионалисти) в клуб "Дъга" - София. Всяка седмица дванадесетгодишните латиноамерикански танцьори самостоятелно пътуват до София и Пловдив, за да се обучават и спортуват. Така се следват мечтите! Тишо не пести време и труд, защото целите му са високи, и е съвсем наясно, че пътят към тях никак не е лек. Това, че са от провинцията, не пречи на шестокласниците да са едни от най-бързо развиващите се в този спорт тандеми и от най-ниския - "С" клас те вече играят на националните ни първенства в по-горния клас - "Д".

В Белград двойката участва в два кръга: на стандартни танци (самба, ча-ча-ча, румба, пасо добле и джайв) и един - на лати-

ноамерикански танци (английски валс, танго, виенски валс, слоу фокстрот и куйк степ).

В белградската зала на спорта "Шулице" в стандартните танци 12-годишните ни танцьори играят на финал и се класират на 6-то място, а в латиноамериканците също са финалисти и четвърти в крайното класиране

Миналата година във Виена се проведе първенството на Австрия по спортни танци. Надпреварата е открит турнир, в който имаха възможност да се запишат за участие елитни двойки от различни европейски страни. Това е един от трите най-важни турнира в света и безспорно най-тежкият. В него взеха участие пет български двойки. В това първенство за пръв път участва и двойката на Тихомир. Те се състезаваха в младшата възраст и в двете категории - "стандарт" и "латина". Класираха се на 33 място. След първоначалното разочарование двамата таланти са амбицирани тази година да се докажат на световно ниво и продължават с активните си тренировки в Плевен, Троян и София, за да се представят подобаващо на предстоящия турнир в Щутгарт (Германия). Стъпка по стъпка, танц след танц - все по-нагоре!

Тихомир и Силвия участваха през 2009-а в танцовото шоу VIP Dance по Нова телевизия. Двамата се състезаваха за Купата и титлата „Любимите деца танцьори на България“. Надяваме се, че ще имаме възможност да видим Тихомир и да му се порадваме на живо! Защото е усмихнат и чаровен!

Магията на танца! Той покорява безрезервно всяко поколение, докосва еднакво успешно

всяка духовна нагласа. Просто трябва да се протегнем, да тананикаме и да грабнем своето цветно късче, да изтанцуваме своя танц. Без фрак и лачени обувки. Може и по пантофи, пред телевизора къщи. Успех!

Поканата за танц е от:

Венеция Вълчева 9^а
Николета Цанкова 9^а

Ш Е С Т +

Ние може да не сме най-добрите, но по-добри от нас няма

Андрей и Кристиан ни донесоха злато и сребро от Зимните математически игри

Те се проведеха от 3 до 5 март във Велико Търново. Нашите момчета се състезаваха със свои връстници от математически гимназии от столицата и страната, а комисията, която оценяваше резултатите, включваше основно университетски преподаватели. Младите информатици и математици бяха разделени в пет възрастови групи – А, В, С, D и Е, и за 4 астрономически часа трябваше да решат по 3 задачи, всяка от които им носи по 100 точки.

Андрей

От нашето училище участваха трима ученици от 6а клас в раздел информатика – Андрей Дончев, Кристиан Костов и Иван Дончев. Андрей показва най-висок резултат – 290 точки, и **убедително спечели златния медал**. Успехът му не е изненада за никого – в първия брой на вестника ние го нарекохме нашето златно момче заради първото му място на Националната олимпиада по информатика през 2010-а. И не сгрешихме. През миналата учебна година той взе и бронзов

медал в същото състезание. Може да се похвали с успехи и в шахмата – има два бронзови медала. Сигурно му донесохме късмет и в тази надпревара. Честито!

На второ място и със **сребърен медал** е Кристиан Костов с 260 точки. Ученикът неведнъж е бил на първите три места в регионални състезания по математика, изкушен е и от изобразителното изкуство и в биографията си има куп награди. Браво! Достоинство се представи и третият ни участник – Иван Дончев. За подготовката им заслуга имат Димитър Данаилов, преподавател по информатика в нашето училище, и Павел Петров, преподавател в ЦУТНТ – Плевен.

Конкуренцията бе сериозна – около 180 ученици в различните възрастови групи от столицата и от Варна, Пловдив, Плевен, Шумен, Стара Загора, Ямбол и Велико Търново. 19 общо са победителите в различните възрастови групи.

Как да не се похвалим с това, което забелязахме, когато разглеждахме резултатите на всички участници. В тази възрастова група само две общообразователни училища от страната имат свои представители, всички останали са ученици в математически гимназии. И Андрей и Кристиан изпревариха всички!

И трите момчета споделят, че са доволни от постигнатото, но гледат и напред към още по-високи постижения. Съвсем наясно са с възможностите и знанията си, защото са очаквали награди, отивайки на това престижно състезание. Задачите им се сторили лесни. Не се притесняват вече по такива форуми, имат дос-

татъчно опит, дори и приятели – свои конкуренти. Никога не си завиждат взаимно, защото не се знае следващия път кой ще бъде пръв. Изключително усмихнати, жизнерадостни, те споделят, че обичат да ходят на училище, че имат най-добрите и разбиращи ги преподаватели и много приятели. И тримата са убедени, че бъдещето им е свързано с информатиката и програмирането. Много странно изглежда, когато чуваш такива сериозни неща и планове

Кристиан

от устата на малки момчета като тях. Един през друг се надпреварват да обясняват, че това, с което се занимават, не са информационни технологии, а истинско програмиране. Много техни съученици не разбират това и си мислят, че е лесно, а те пишат истински програми по тези състезания. И искат да се знае.

Честито, момчета! И следващия път по същия начин – вие знаете как!

Че и по-добре!

В@з Буки Веди

СТАНЕТЕ КАТО ТЯХ

Илко е ученик в 4б клас. Обича да ходи на училище, защото му е интересно, защото е полезно и забавно, а през ваканциите – скучно. Няма любим предмет. Справя се обичайно сам, но приема помощ и от родителите си. Обича спорта – шах, тенис, понякога ходи на плуване, а през зимата кара ски. Участва във фондацията на Бербагов „Деца таланти“ и едно от петстотинте деца там. Отличник по математика, печелил е много награди, за което се подготвя в Школа по математика и Школа по информационни технологии. Отскоро се увлича и по литературата – когато трябва да подготви за домашно приказка по аналогия на „Житената питка“, набързо измисля „Приключенията на пицата“, и то в мерена реч(прочетете в „Творчески приключения“). Ако си мислите вече, че не е възможно едно дете да се занимава с толкова много неща и да се справя така добре, то е, защото не познавате Илко, за когото смисълът е в разнообразието. Мечтае да стане лекар, защото иска да прави добро, а тази професия позволява това. Пожелаваме му го!

Виктория Спасова е от 3б клас. Засега математиката е любимият ѝ предмет, но по-нататък не знае. Печелила е много награди, включително и първи места в математически състезания. Обича и музиката. Владее спортните танци и за нея те са най-доброто ѝ развлечение, а английския език

учи старателно, защото смята, че ще е нужен навсякъде. В свободното от училище време четене книги, играе с приятели и излиза на разходки. Смята, че всичките тези занимания не само не пречат на успеха в училище, а дори помагат. Тя си знае как. В училище също се чувства добре, но щеше да е още по-добре, казва тя, ако имаше по-малко домашни. Харесва много своето училище и няма търпение да стане готов ба-сейнтът.

Ако бяхте поговорили със **Захари**

от 2д, щеше да ви направи впечатление, че мисли досущ като нас. Ако само го слушахте, без да виждате, че пред вас е едно малко момче, щяхте да си помислите, че е осмекласник поне. Няма да е новост, ако кажем, че се справя с лекота в училище, защото за него сме споменавали и досега – за успехите му в математически състезания, за призовите му места. Справя се сам в подготовката си за училище. През свободното си време свири на пиано, четене книги и прави опити по физика(?!). Любимият му предмет е математиката и особено заниманията в СИП, защото обича трудните задачи. Обича да е в училище, но не му харесва шумът в междучасията. И знаете ли какво каза – че много му се иска децата да бяха малко по-възпитани. Мечтае си да стане фермер, да бъде сред природата и да наблюдава как всичко се променя и развива.

Александра Мицарева 8л
Лъчезара Танева 8л

П Р И С Т Р А С Т И Я

FaceBook - FaceКлюк

или до какво води пристрастяването към социалната мрежа

Facebook, MySpace, Twitter... И куп още имена, които поглъщат свободното време на младите хора. В рамките на нормалното е всеки от нас да търси контакти и познания, най-лесният начин за което са именно тези социални групи, но дали е нормално да се „зарибяваме“ до такава степен, че първото нещо след прибирането ни вкъщи е да видим имаме ли нови известия във Facebook? Днес е така. Дори в момента, докато четете тази статия, около един милиард души поддържат активен акаунт в този сайт, а всяка седмица към него се присъединяват приблизително 5 млн.?! В това число и повечето ни роднини, а все по-често срещам и профили на баба или дядо на мой връстник. Нормално ли е това и с какво всъщност тези сайтове привличат вниманието ни дотолкова, че да

предпочетем да седим пред тях, вместо да излезем навън в приятна компания и запознанства „на живо“.

Някои смятат, че това е просто част от модерните технологии и улеснения ни начин на живот изобщо, но е жалко, когато дойде момент, в който, ако нямаме Facebook, за да ни съобщат, забравяме например рождените дати на своите приятели. Интересен е и начинът, по който се променя думата „приятел“ в случая. Според все по-често наричания ФейсКлюк, заради неизчерпаемите си опции да се рови в личния живот на повечето потребители, всеки регистриран има възможността да стане „приятел“ дори с най-големия си враг. И как така на никого от нас не прави впечатление, че някак се погубват изконни неща, някак се изместват ценности?! Снимките вече не се правят с цел да се запечатат приятни спомени с близки хора. Снимките се правят,

за да се подберат след това най-хубавите, да се качат във Facebook и да се види какви коментари и колко „харесвания“ ще съберат. И колкото повече „харесвания“ имат тези фотоси, толкова „по-известни“ са техните притежатели. Известни, известни, но много от харесалите ги не са се запознавали дори с човека от снимката. Тази схема на развитие на личните познания е дотолкова разраснала се, че вече е почти невъзможно да не познаваш двойка, запознала се онлайн, или някой, който си е намерил работа чрез Facebook.

Все по-редовно задаваният въпрос е с какво всъщност тази социална мрежа привлича всички и измества по активност дори вече утвърдените такива. Причините според изследователите са няколко. Една от тях е именно, че Facebook е по-млада социална мрежа от MySpace например и като такава се е предпазила от част от грешките на предшественика си. Друга причина са снимките, които са сред основните неща, привличащи потребителите, и в случая предлагат повече въз-

можности в сравнение с други социални групи. Така погледнато, от положителната гледна точка, всичко изглежда добре, потенциалът на онлайн средата е огромен. Какво лошо например, ако учителите имат профили във Facebook, където общуват с учениците си и дори ги поощряват и учат на някои неща, независимо от класните стаи? И тъй като подрастващите прекарват по-голямата част от времето си онлайн вместо пред домашните, защо не тогава и преподавателите да ги образоват именно чрез Интернет? Подобна инициатива, както пишат двама американски професори по литература, може да ни предпази от неминуемия въпрос на поотрасналия човек: „Ти къде беше, когато ми бе необходимо възпитание и съвет?“ или пък просто от друг аргумент, който има за цел да покаже каква сила се крие зад клюкарския интерфейс на Facebook.com. Клю-

карски? Разбира се. Както казва Петър Гаврилов: „Как иначе другите ще разберат, че лицето Х е имало „връзка“ с У, запознали са се на пълнолуние през 2002-а, когато и двамата са имали други връзки с лицата Z и J, запознали ги е лицето W и така до безкрайност – като сапунен сериал с елементи на сводничество.“

И така може би най-общият извод от всичко е, че животът в Интернет, в частност Facebook, става все по-модерно и обсебващо занимание, което преспокойно можем да наречем зависимост. Да не припомним и това, че мнозина го смятат като сериозен риск за психичното здраве и обмислят дори законодателни инициативи за ограничаването му.

Facebook – да бъдеш или да споделяш?! Всеки решава сам!

Александра Стоянова 9л

П Р И С Т Р А С Т И Я

Свободен дух и модерни решения

Фахрадин Фахрадинов: Аз имам нужда да бъда актьор

Той има много изкушения и една голяма любов - театърът

Фахрадин Фахрадинов (Фери) е български изгряващ актьор на 24 години, прочул се най-вече с главната си роля на Явор Белев в сериала „Забранена любов“. Знае, че много от нашите връстници го харесват, но не се смята за звезда, а просто популярен и това дължи на телевизията. Занимавал се е с много неща в живота си, но голямата му любов остава театърът. Не е от хората, които чакат и се оплакват, а смята, че човек трябва да хване съдбата в свои ръце и да опитва, да действа. Той бе много изненадан, когато му си представих и поисках да отговори на моите въпроси – оказа се, че ние сме първите ученици, които му вземат интервю. Никога не е отговарял на въпроси, зададени от толкова млади хора. Сподели, че му е много интересно и любопитно да разговаря с мен и от време на време и той ми задаваше въпроси. Младият актьор разказа за читателите на вестника любопитни неща за себе си, които, смятам, ще са интересни и на вас.

- Известно е, че се изявяваш в различни области на изкуството – мода, спорт, танци, играеш в театъра, снимаш се в телевизията, киното... Но кое от всичко ти лежи най-много на сърце?

- Хмм, театърът всъщност ми доставя страхотно удоволствие, това е едно безумно изживяване, без което няма да мога никога! Но имам и, как да кажа, афинитет към киното, макар че още не ми се е отдала добра възможност да се проявя там в по-голяма степен. Участвал съм в един историческо-документален проект, който беше кино на принципа на National Geographic и там успях да усетя от тази тръпка. Телевизията пък е нещо съвършено различно от киното и театъра. Уважавам я като възможност за масова проява и популяризиране на личността, но не е нещото, към което се стремя, към което съм се стремил. Така се случи, че точно тя ме направи популярен, за което много се радвам.

- Как всъщност реши да се занимаваш с актьорско майсторство? Играе ли решаваща роля външният вид при осъществяването на тази цел?

- Ами от малък го искам. Било е нещо като мечта и то напълно осъществима. Искан съм го много, знаех, че мога, че имам възможности да се проявя като такъв – актьор в случая, макар че има и много хора, които се заблуждават и само си мислят, че притежават този талант. То си е до голяма степен работа и труд. Аз винаги ще помня думите на професор Сейкова, при която съм учил 2 години във Варна, преди да вляза в НАТФИЗ актьорско майсторство – 99% работа и 1% талант и сърце. Вече в различните ситуации талантът може да е повече, но липсата му категорично се компенсира с работа и дисциплина. И не, не мисля, че външният вид е най-важен, нито пък задължително притежавано качество. Има толкова прекрасни хора, които имат за цел да пробиват, така, добре изглеждащи и красиви дори, но е факт, че не пробиват. От друга страна, има и такива, които не са толкова добре изглеж-

дащи, но пък за сметка на това са обаятелни, впечатляват със своя чар и имат усет за това, как точно да се случи техният пробив. Честно казано, нямам особено мнение по този въпрос, тъй като никога не ми е било самоцел, не ми е и сега, нямам нужда да светя. Аз имам нужда да бъда актьор!

- Коя всъщност е любимата ти театрална роля и с кои актьори предпочиташ да играеш съвместно?

- Засега любима роля ми е Глеб от „Фантомни болки“ – един спектакъл, който се спръгаше на учебната сцена в НАТФИЗ – отрицателен персонаж, крадец. След него е Федя от „Облак рай“, играем го в Бургас заедно с Иван Бърнев и Яна Маринова, отново на режисьора Богдан Петканин. И това са, предполагам в бъдеще ще изграждам много нови и любими образи и персонажи. Иначе обожавам да работя заедно с Иван Бърнев, това е едно чудовище в българския театър и кино, човек, който ми дава много, работейки с него, играейки с него, репетирейки с него. Гледайте го, когато имате възможност! А от сериала „Забранена любов“ - Елен Колева, Диана Любенова, Ивайло Герасков...

- Участваш в рекламни клипове – защо? Носи ли това занимание повече приходи от театъра например?

- Да, участвал съм в реклами още преди сериала „Забранена любов“ и един английски проект – английски филм, в който участвах. Реклами на „Вивател“, „Каменица“, бил съм лице на модни къщи, дефилирал съм по модни салони точно като бях ваш връстник. Относно въпроса за парите – ами от реклама не се печели много, абсурд, но сравнено с театъра – да, от него пък съвсем никакви пари не се печелят, освен ако не е частен продукт – тук вече зависи колко процента вземаш от организации и т.н. Ако е в държавен театър, то тогава не вземаш почти никакви пари за това, което правиш. Благодарение на телевизията аз съм на свободна практика. А телевизията е нещо, което те популяризира, прави те един продаваем продукт, това е ползата от нея и съответно вече имаш възможността да избираш работата си.

- Като стана дума за „Каменица“, и ти ли си част от „мъжете, които знаят защо“ и фен ли си на бирата?

- Ооо, да! Обожавам бира! Това е алкохолното питие, което най-много ми допада. В последно време не ми остава време за това, въпреки че ... Абее, обичам да си

отворя една биричка! И не се притеснявам за телосложението си. ☺ - Разбрах, че си се занимавал с брейк. Чува ли си за плевенската брейк формация „Effect“, която стана особено известна след участието на трима от нея в предаването „България търси талант“?

- Хах, даа, ходил съм, танцувал съм, занимавал съм се с това. В Търговище играех с едни момчета, понаучих се на някои неща, отдават ми се, мога да се въртя например. ☺ Обаче не съм се занимавал професионално с този вид танци. А относно вашата формация – ами не, не съм чувал за тях, ще пороя в Интернет, сигурно са наистина добри.

- Отговори ми честно – харесва ли ти тук в нашия град и очакваш ли публиката да те посрещне топло?

- Да, много ми хареса в Плевен, бих казал страхотен град. Ето сега в читалището („Съгласие“, където

на 21 февруари заедно с актьорите Александър Дойнов, Александър Кадиев, Албена Михова и Анелия Луцинова представиха „Горката Франция“ – освен актьор, Фери е и продуцент на пиесата, бел. авт.) за първи път идвам, гледам ново дъшеме, театърът ви също е много хубав. Пък и има и по-лошо винаги ☺! И очаквам наистина топло посрещане довечера от зрителите (така и беше). Аз вярвам в спектакъла, знам какво въздействие оказва на публиката, макар че винаги и имената, които участват, също привличат хората. Но вече се е изградило добро ниво на оценка на това представление – достатъчно смешен, достатъчно интересен, достъпно завладяващ и мисля, че това е основното. Имената в случая не са решаващи и до такава степен значими.

- Предай своето послание към всички читатели на училищния вестник.

- Най-накрая. Имах чувството, че имам над 400 въпроса, не забравяй, че имам работа, за друго съм дошъл. (сеее се). Хах, ами моето послание към вашите връстници е естествено да се отдават на типични за вас тийнейджърски похвати, да са свободни, да правят, каквото си искат, но и да са умерени, да си поставят граници, да си дават малко повече зор, като ходят на училище. Да разберат какво наистина искат и защо го искат. Въпреки че аз какво искам от хората, бе, да му се не види! ☺ Разбирам, че това е нещо, което на вашите години няма начин да се осъзнае. Живи и здрави! Успех! Започнахме и завършихме с усмивка! В началото се смеехме на вица, който ми разказа, а в края аз се усмихвах замислена за това, че и на извстните не им е лесно, че и техният живот е борба и себедоказване, че трудът е нужен и решаващ... за всичко. Че мечтата си е мечта, но пътят към нея е труден и дълъг. И още много неща, които се надявам и вас да замислят, които се надявам и вие да откриете зад младежкия тон, жаргона и усмихнатото лице на Фери.

Александра Стоянова 9^а

СВОБОДНОТО ВРЕМЕ

Паневритмията - здраве и забавление

Защо при нас е по-хубаво, отколкото в съседното кафене?

В днешния забързан свят стресът малко или много ни въздейства, затова всички имаме нужда от почивка. Ето защо в този брой ще ви представим един прекрасен начин на разтоварване. Той е различен от представените досега Каланетика и Тае Бо, защото не се практикува за добър външен вид, а за по-богата душевност и спокойствие. Тази „магия“ се нарича паневритмия...

Думата ПАНЕВРИТМИЯ означава „висш космически ритъм“. Вярва се, че този космически ритъм лежи в основата на живота. Движенията в паневритмията са създадени според него. Те са метод за самовъзпитание. Паневритмията е наука, която регулира физическите, духовните и умствените функции на човека. Тя е съчетание на човешките мисли, чувства и действия. Те активират всички спящи сили на човешката душа, пробуждат ги към дейност. Неин създател е легендарният Петър Дънов.

Тъй като при упражненията трябва да се мисли, защото движението без мисъл няма смисъл, те спомагат за концентрацията и тренират ума. Паневритмията поддържа хармонията между дишателната, мозъчната и храносмилателната система. Тя хармонизира цялостното състоя-

живота на човек. Тя кара хората да се чувстват по-добре, да са по-усмихнати, да уважават останалите. Упражненията действат успокояващо и разтоварващо, подобряват здравето. Основното при паневритмията е това, че човекът е част от природата и трябва да живее съобразно с нея. А живеейки така, то той живее и съобразно с космичните сили, управляващи живота ни. Тогава той е в равновесие с хората около него и заобикалящия го свят и най-вече със себе си.

Заниманията с паневритмия се провеждат в събота в читалище „Христо Ботев“ от 10 до 11 часа. Ръководителят е г-н Огнян Анчев.

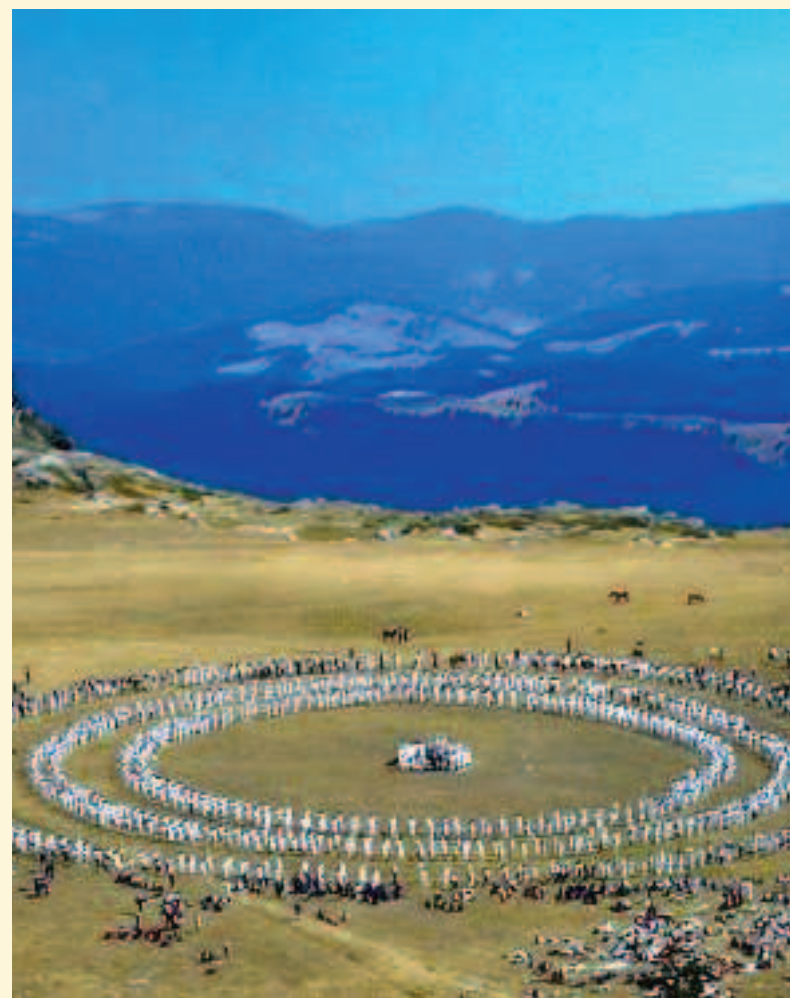
Припомняме ви предишните си предложения.

Тренировките по каланетика се провеждат в търговски комплекс „Макси“ - ет. 3 (до пазара на „Манеца“).

Понеделник, сряда и петък - от 16.00ч; вторник и четвъртък - от 18.00ч и в неделя - от 15.00ч.

Тренировките по Тае Бо се провеждат на 5 етаж в сградата на стоматологията.

Понеделник - 18.30 - 19.30; вторник - 19.15 - 20.15; четвъртък - 19.15 - 20.15; петък - 18.30 - 19.30. Няма възрастови ограничения. Всеки желаещ е добре дошъл през цялата календарна година. Изберете!

ние, вдъхновява за повече постижения, дава радост, хармония в мислите и чувствата, сила и енергия за тялото.

Паневритмията може да промени

За вашето свободно време се грижи:

Весела Маринишева 8^а

ТЕМА НА БРОЯ

Да бъдат или да не бъдат униформите

ПО СВЕТА

Германия - Едно от най-добрите решения е в начално училище в Потсдам. Там децата имат право да избират между 14 тениски, анораци, панталони, поли, шапки и други. Цветовете обаче са строго определени - синьо и червено.

Холандия - През 2006 година министърът на образованието решил, че някои от ученическите униформи не са уместни от политическа гледна точка. Според него те могат да се разпознават като принадлежност към дадена организация, било тя и учебна.

Полша - Униформите в страната са задължителни за основните училища. Дрехите обаче се избират по преценка на директора. Ръководството решава цветовете, моделите и отличителните знаци.

Ирландия и Канада - Двете страни не налагат задължителни униформи, но е възможно да те върнат от училище, защото не си в приличен външен вид.

Русия - Една от страните, която беше със задължителни униформи, сега по-скоро се дистанцира от еднаквите дрехи.

Австралия - В масовите училища се използват традиционните облекла като шорти, панталони, поли, тениски и други. Само в частните училища децата може да

имат допълнителни аксесоари като жилетка, вратовръзка и шапка например. Там са въведени и униформи за часовете по физическо. В някои училища вратовръзките са задължителни само за по-големите класове.

Япония - Спретнатостта е задължително изискване за външния вид. Някои училища задължават учениците да носят униформи. По традиция момчетата носят черни ученически униформи с месингови копчета и колосани якички, но днес униформите могат да бъдат в синьо или в други цветове. Често лятната униформа предвижда къси панталонки. Момчетата имат униформи предимно в морско синьо с плисирани поли, но този стил също се променя. За да бъдат лесно забелязвани от шофьорите, малките ученици носят шапки с ярки цветове. В сравнение с миналото днешните ученически униформи са по-удобни и по-привлекателни, но от най-голямо значение и сега е спретнатият вид на ученика.

У НАС

Според изнесената информация по време на Третия национален парад на ученическите униформи в Русе през 2009 година, в България в началото на учебната 2010/2011-а над 100 000 ученици носят униформи. На същия форум дефилираха над 3 000 ученици от 40 училища в страната. Ревюто имаше състезателен характер и най-много награди взеха русенски училища.

Първото училище, което предложи на учениците си униформа, бе математическата гимназия в Пловдив „Акад. Попов“. Униформата на училището е в два варианта – лятна и зимна. Лятната се състои от бяла риза, черна пола и червено фишу за момчетата, черен панталон и червена вратовръзка - за момчетата. Зимният вариант е черен дънков панталон и червен полар, като на всички дрехи е изобразен знакът на гимназията. В София има около 50 училища с униформи, но те се

носят само в училище. По улиците трудно ще се видят ученици с униформа. Първа английска гимназия например е решила този въпрос с един празничен комплект дрехи, който се облича само в тържествени случаи.

Покрай еуфорията „Хари Потър“ миналата година новите първокласниците на най-старото силистренско училище пристъпиха училищния праг с униформи „Хари Потър“.

Униформата на ОУ „Л. Каравелов“ - Русе спечели 1 място в Парада на униформи, 2009г.

Идеята за тема на броя се роди спонтанно и екипът работи по нея с проучвателна цел.

Облеклото - унифицира или идентифицира?

Потърсихме мнение по темата за ученическите униформи и от Евгения Калканджиева. Тя е най-успешната Мис България, единствената българка, станала шеста в света в конкурс за красота. В момента е собственичка на модна агенция „Визаж“. Помолихме я да представи своята визия за ученическото облекло от позицията на човек, общуващ с млади хора, които пък представят модерно младежко облекло. Тя бе много любезна. И не само това – предложи ни да коментира и вариантите, на които се спрем. Но това, разбира се, само ако победи мнението „за“ униформите.

Не зная дали има някакви държавни стандарти за ученическото облекло, но според мен то трябва да олицетворява сериозност и отговорност на децата към образованието. Хубаво е цветовете да не са много тъмни и тъжни и децата да изглеждат като монахини, но и същевременно да не са крещящи и стряскащи. При-

мери за такива цветове са бежово, червено, светлосиньо, оранжево, жълто. Например розовото и лилавото могат да се комбинират с тъмносиньо или зелено. За мен са много подходящи райето и карето. Не трябва ученическите поли да бъдат прекалено къси, а да са до коляното, не трябва да има много отворено деколте, защото не всички момичета се развиват по едно и също време и това може да им донесе някакви комплекси, да не бъде претруфено и кичозно. Ученическото облекло не трябва да бъде прекалено секси, защото е хубаво в училище да се мисли за образование, а за любовта - извън него. Не са необходими шалчета и вратовръзки, защото не всеки харесва такива аксесоари. Достатъчна е само емблемата на униформата, за да се знае от кое училище сте. Добра идея е да има ежедневно и официално облекло, стига всяко семейство да може да закупи две. И преподавателите трябва да се идентифицират по някакъв стилизиран начин със същото училище.

Униформата трябва да идентифицира, че даден човек първо е непълнолетен (от гледна точка на безопасност), защото много млади момичета с по-секси облекло могат да станат обект на сексуални желания от по-големи хора. Второ, не всички деца в училище имат финансови възможности да си купуват маркови дрехи, както някои други, и това ги потиска. А и е хубаво да се отличават като ученици, а не като безотговорни и разглезени деца, които мислят само за дрехи, обувки и телефони. В училище всички трябва да са равни и да се

Има много начини да покажем, че мислим различно

Както всички знаете, в интервюто с г-н Митев в първия брой на вестника засегнахме въпроса за униформите и в училището се заговори за въвеждането им. Разбира се, това беше добре прието от някои ученици, но други заеха позиции твърдо срещу ученическото облекло. Униформите наистина имат и негативни страни, но трябва ли напълно да ги „отписваме“? Нека се замислим...

Малко или много чрез дрехите си ние изразяваме себе си: това от какво семейство сме, какво е финансовото ни състояние и какъв е стилът ни. Някои се влияят от това, как са облечени другите, за да изберат приятелите си измежду тях. Но до каква степен дрехите определят човек и значи ли това, че ако някои носи по-скъпо облекло от друг, то той го превъзхожда по някакъв начин? Униформите ще поставят равенство между учениците, те ще спрат да се разделят на групи според финансовото си състояние, а ще бъдат определяни по личните им качества.

Тези от нас, които са против униформите, се уповават на довода, че чрез дрехите си ние изразяваме себе си. В СОУ „Иван Вазов“ учат 1610 ученици, всички са раз-

лични, с различен характер и различни интереси и от тях самите зависи дали ще бъдат забелязани като различни, или ще си останат безмълвни, макар и с различни дрехи. Тук сме дошли да учим, а не за да показваме какви дрехи имаме. Има много начини да покажем, че мислим различно.

Униформите ще са по-удобни за всички, защото ще прекратят дългото мислене какво да облечем. И вместо да седим един час пред огледалото, ще можем да свършим други, много по-поллезни неща. С въвеждането на униформи окончателно ще се сложи край на неприличното облекло, което въпреки правилата, някои продължават да носят.

Униформите са нужни на днешните ученици. Ученическите униформи, разбира се, няма как да се харесат на всички. Но се надяваме, че чрез конкурса, който във вестника организирахме (за скица на униформа), ще изберем дрехи, които да допадат на повечето от нас.

Весела Мариничева 8^а

Еднаквите дрехи - равенство или ограничаване на личната свобода

Какво се цели с униформата? Изравняване, уеднаквяване или пък подчинение?

Този, който не се чувства забележителен „отвътре“, се старае да бъде забележим „отвън“. Всички деца в училище са равни. Няма значение какви доходи получават родителите им. Стартът в живота трябва да е равен за всички. Чисто естетически дори, би било по-добре, ако сме с униформи. Не може една ученичка да ходи на

Униформите – ужасът на много ученици

Да, те могат да бъдат улеснение за някои, на които им е омръзнало да се чудят какво да облекат, но не разбирам какво хубаво има в това да сме еднакви?! С униформите се губи цялата индивидуалност на човека, а тя е нужна. За да се чувства някой добре в кожата си, трябва да има правото сам да избира начина, по който ще изглежда.

Всеки е уникален по своему и начинът му на обличане показва немалка част от характера му, а униформите биха заличили тази част (поне по време на училище). Със сигурност не са малко учениците от такива училища с униформи, които с радост се прибират след учебния ден и нямат търпение да облекат свои дрехи, които им позволяват да изразят себе си. Аз лично съчувствам на всички ученици, които са затворени в оковите на униформите и силно се надявам някой скоро да не съчувства и на мен.

Велина Костова 11^в

училище с пола тип „колан“ и високи токове.

Ще имаме ли униформи? Кога ще станат задължителни? А те как ще изглеждат? Ами ние как ще изглеждаме в тях?

Много въпроси, на които аз имам своите отговори. Униформи трябва да има, може би от другата година ще бъдат задължителни. Знаете за конкурса за най-добра рисунка на униформа – ето, вече имаме и отговор на третия въпрос, а за последния... нали знаете, всеки си има своя отговор. Без да броим изключенията, разбира се, които нямат мнение! Не бъдете от тях!

Кремена Мишел 11^в

УЧЕНИЧЕСКИТЕ УНИФОРМИ

Анкетата в училище и извън него РЕЗУЛТАТИ

Родителите

Татяна Георгиева, 37 г.

Против униформата в училище съм, тъй като смятам, че тя няма да бъде мерило за равенство, а просто ще ограничава личната свобода и индивидуалност, включително етническата принадлежност, музикалните предпочитания и дори политическите възгледи. Също така униформите няма да успеят да изравнят позициите на лидерите и останалите в класа, защото дори и сред децата има такива зависимости. От финансова гледна точка, такава униформа е скъпо удоволствие и за много семейства това ще бъде непосилно, още повече, че за всички нас е известно, че нито училището, нито МОН ще поеме тези разходи.

Виктория Петрова, 36 г.

С униформите се подчертава принадлежността към дадено училище, учениците са равнопоставени, като са облечени

по един и същ начин, няма демонстрации на финансови възможности и комплексирание на децата с по-лоши финансови възможности, изглеждат еднакви и с еднакви права и възможности, задължения. По този начин се избягва правенето на модно ревю в училище и се връщат старите традиции на униформеното облекло, именно по това си личат, че са ученици и това ще помогне на самосъзнанието на децата, че са в училище и че са ученици, а не идват на разходка и за забавление.

Емилия Димитрова, 35 г.

Аз съм „за“, защото по този начин не може да се прави разлика между децата – униформите са и за богатите, и за бедните. Социално слабите няма да се чувстват неравнопоставени. Също така по униформата можем да разберем дали едно дете е ученик, или не.

Конкурсът за дизайн на ученическо облекло от пръв поглед показва:

Искаме да сме облечени като юпита и като колежани

Както всички знаете, след като заговорихме за ученическо облекло и за това, какъв да е видът ни в училище, бе редно да ви попитаме как точно си представяте ученическата униформа. В пощенската кутия и чрез преподавателите по изобразително изкуство до посочената дата получихме 78 предложения. Благодарим на всички! Не знаем дали интересът към дизайна на това облекло означава, че приемате идеята да има ученическа униформа, или просто ви се рисува. Не можем да покажем всички, а сме подбрали с помощта на специалистите преподаватели най-сполучливите. И все пак се изкушаваме да коментираме това, което прави впечатление в моделите ви. Сякаш времето на барбитата в училище отминава – в предложенията ви

няма къси поли, а само до коленете, няма нищо разголено, а строги пуловери с ръкави или без и стилни ризи. Много интересни комбинации има в цветовите решения на полите, но преобладават свежи и весели, забелязва се и предпочитание към каретата. Много искате да има всякакви дамски аксесоари – шалчета, спортни шапки, връзници. А младежите си ги представят като юпита – кариран пуловер, стилни панталони, ризи и вратовръзки, като изискани джентълмени. Емблемата на училището я има върху всички предложения – някои искат да я избродират, други – да я щамповат.

Решихме, че ще е най-справедливо да продължим конкурса с участието на всички читатели на вестника. Даваме ви думата

да класирате най-добрите от получените предложения. Комисия в състав Росица Симова, Клаудия Черакчиева, М. Коларска, П. Дилова, М. Александрова, В. Якимова от 8л клас прегледаха проектите и избраха най-добрите (на стр. 10). Скиците са номерирани. Може да класирате облеклата, като посочите фаворита си за първо място, по електронната поща: el_vestnik@abv.bg или в пощенската кутия на първия етаж. До 15 април ще приемаме вашите мнения. Имената на победителите и на всички участници в конкурса ще публикуваме в следващия брой.

Благодарим ви!

В@з Буки Веди

Визиите на нашите малки, големи и още по-големи дизайнери

Учениците

За

Униформите не унифицират, а развиват въображението как да покажеш собствен стил в еднаквостта. Това може да стане с косата, с начина, по който си вързал вратовръзката си, с някакъв аксесоар, с излъчването си...

Който иска да е себе си, ще го направи и ще му личи дори когато е облечен в униформа.

Има програми на Министерството, имаше поне, които заплащат почти цялата сума на дрехите, така че и това е вариант, ако е много скъпо.

Ще заличат социалните различия и няма всеки ден да мислим с какво да се обличем.

Липсата на униформи роди нов dress code в училищата – дълбоки деколтета, разгопени пъпове, увиснали панталони, телефон от последно поколение – като на моден подиум. Което означава, че и сега си има униформи. Нека си признаем – само по-богатите не искат униформи в училище, това е истината. А те са малцинство.

Ралица Георгиева 8л

Против

Унифицират мисленето и поведението, обезличават.

Ще са скъпи и не всички могат да си го позволят. Ако ще се въвеждат, то някой трябва да плати на по-бедните.

Материалните различия никак не могат да се заличат. Възможностите личат даже по сандвича, който ядеш, и по обувките, които носиш. Децата трябва да знаят, че няма равенство и да вярват в своите различни възможности.

Да се въвеждат униформи само в престижните училища, за да се гордеят учениците с тях. А другите – какво да показват, те и без това, като кажат къде учат, всички им се смеят, да го показват и допълнително ли?!

В училище няма условия за униформи – къде ще ги прибираме, след като няма шкафчета, когато се преобличаме за физкултура, едни върху други ли?

За малките, които растат, трябва всяка година да се купуват нови.

Ако ще има униформа, да има и за учителите. Някои от тях понякога не се обличат много прилично.

Т В О Р Ч Е С К И П Р И К Л Ю Ч Е Н И Я

ТВОРЕЦЪТ ВИЖДА И ЧУВСТВА ПОВЕЧЕ И РАЗЛИЧНО

ПИЦА КРАЛИЦА

Приказка по аналогия

Живееше едно време пица, мислеше се за кралица. Дори не влезе във пещта, намисли си една игра. Поиска да обиколи света, билет хазартен да спечели тя. Нали си мислеше, че е кралица, извади моята душица. Хвана ме и вика: „Стой! Вместо похвали сто на брой, хайде, кажи ми тук, сега - как мога да разгледам аз света?“ Почвам аз да ѝ показвам, мойта помощ ѝ оказвам. -Стига, стига вече, спри, че главата ме боли! От самолета ми се вие свят, пътуването с влак е ад, в автобус ми прилошава - май пътуването се отлага. Дали да тръгна със кола? О, не, моля и благодаря! Предпочитам лимузина широка като за стотина... Поне закарай ме в дворец със най-добрия си жребец.

-Съжалявам, но... кралицо, карам само колело. С него аз ще ви закарам до най-близкото село. -А ще питаш ли прасето къде ми е пуловерчето? Зачудих се и викам: -Пицо, не мисля, че нашето прасе може вълна да преде. -Ах, нахала му с нахал, а ми беше обещал... Кажи му, че е уволнен този мамин бизнесмен. И дано във туй село има вила в злато и сребро. -Няма, но не съм виновен и не съм аз отговорен, че мечтите разруших и така те огорчих. Пицата изплака там... И за да не тъгува вече, знам, ме помоли аз да я изям. Хапнах я оттук, оттам, но не цялата... от срам.

Илко Симеонов 4^е

Посланията на Дон Кихот

Кой е Дон Кихот и защо и до днес буди толкова симпатии, смях, но и толкова съчувствие? С коя своя същност вълнува читателите вече толкова века? Безспорно, упомо- раченият идалго е една от най-ин- тересните и привлекателни фигури в световната литература. Обичат го млади и стари - срещат се с добряка през детството си, но се връщат за късна среща с него в зрялата си възраст, за да почерпят от добротата и мъдростта му.

Сервантес сам се забавлява, ко- гато разказва за злополучните приключения на своя герой, но зад смеха проникателният поглед открива мъдри, безсмъртни по- слания, отправени не само към съвременниците, а към хората от всички времена. Ако трябва с една дума да обобщим Дон-Кихо- тово послание, то думата е чо- вечност - в постъпките, в подбудите, в мислите и словата на Рицаря на печалния образ.

В богатото значение на думата чо- вечност на първо място трябва да се открие понятието идеал. За Дон Кихот идеалът е разбирател- ство, хармония, доброта, чест- ност, откритост, добродетелност... Това послание идва от миналото, но е отправено към бъдещето. На поколенията идалгото завещава своята мъдрост - на всеки човек му е нужен идеал, за да има живо- тът му смисъл, в стремежа към идеала човек разкрива най-пре- красните си качества, в борбата за постигането му - доказва силата и дръзновението на човешкото си Аз. Дон Кихот не само носи идеала да служи на истината, справедливостта, добротата, той

действа, за да го осъществи. Той изстрада идеала си. Понася болка, неразбиране, подигравки, но е твърдо убеден, че така трябва, че по пътя към идеала са нужни постоянство, мъжество, търпение и смелост, воля и чест. Колкото и печални да са подви- зите му, Дон Кихот не изпада в униние, усещането за безсилие му е чуждо.

Да, той е луд! Да, безумието му носи страдание на околните и на него самия. Средствата, с които се бори, са непригодни и остарели, но духът му е млад и точно той, този дух е завещанието на рицаря. Дон Кихот е рицар не само в кон- кретния исторически смисъл на думата, а в широкия ѝ благороден смисъл - съвършен рицар на ху- манността. Послание е неговото убеждение, че най-великото и най-прекрасното изживяване е да се бориш за щастието на слабите и беззащитните.

Неговата лудост е отрицание на света, в който живее, тя е порив към един по-съвършен свят. Чрез нея отново зазвучава посланието - обичайте човека, вярвайте му, грижете се за него, работете за доброто му, страдайте за щас- тието му, за да постигнете собст- веното си щастие.

И с лудостта, и с мъдростта си Дон Кихот служи на истината, в която вярва - животът не само може да се промени, той трябва да се промени с усилията на всички честни хора с чисти по- риви и силна воля - така днес раз- читам неговото послание към всички жители на земята. Дон Кихот - това съм аз, това си ти, това сме ние!

Таня 10^е, Випуск 2003

СЕЗОНИ

ЕСЕНТА

Птици няма в небето!
Есен идва в полето!
Няма я птичата песен!
Идва златистата есен!
Вятър листата гони,
огъват севейки и клони!

Камелия 4^е

Всяка есен идва с песен.
Всеки лист е златист.
Мъглата покрива гората.
Полето е сиво като небето.
Хората бързат да приберат храната,
преди да падне сланата.

Валерия 4^е

Листата паднаха
и килимчета застлаха.
Натежаха до земята
гроздовите от лозята.
И засмяха се децата,
че училище ги чака,
но ще знаят вече всички,
че ги няма пролетните птички.
И във всички песнички се пее,
че отново есента лудее!

Йоанна 4^е

Зимно забавление

Хубавият ми ден започна, като от-
ворих очи. Снежинки като сол-
чица се ронеха навън. Бяха
покрили всичко. Бе се образувало
бяло, пухкаво килимче.

Сложих си шапката, шала и ръка-
вичките. Взех си и шейната.
Лелее!... Като излязох навън, се
учудих. Ледени висулки висяха по
стрехите на далечните блокове.
Дърветата бяха оскрежени. През
нощта явно Баба Зима бе дошла и
със снежната си пръчица омагьо-
сала целия свят. Около мен - все
весели деца с усмихнати лица.
Беше толкова красиво! Цареше ти-
шина, чуваше се само чурулика-
нето на врабците, които си
търсеха храна. По алеите се виж-
даха следите от хора и животни.
Свирише покрай ушите ни студен
ветрец.

Беше като нарисувана зимна кар-
тина! Ама, че хубав зимен ден!

Виктория Христова 4^е

Пакости на село

Имам аз един приятел.
Той се казва Калоян.
Правим пакости на село,
ЗАЕДНО - да не е сам!

Чаши счупихме на баба Тина.
С тях играта си замина.
Извинихме се двамина
и пердаха си отмина!

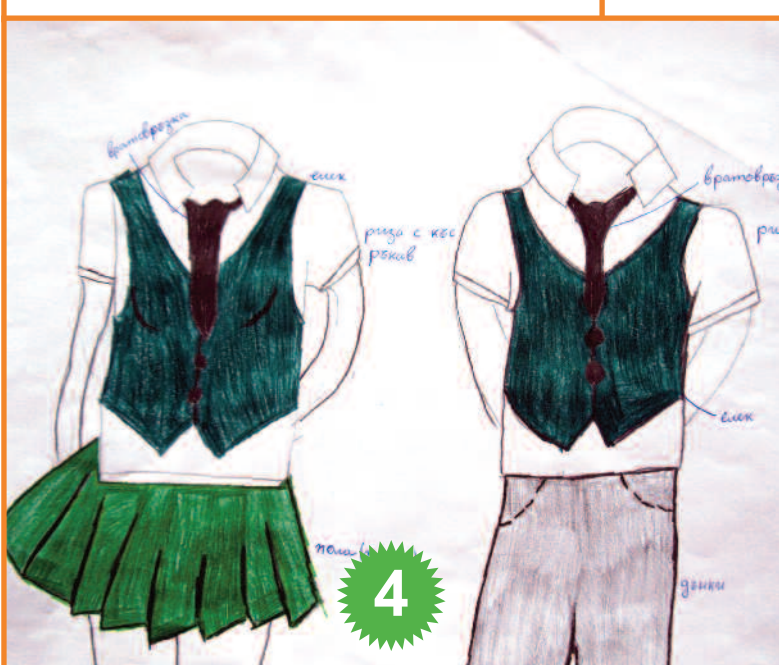
Взехме си поука от белята.
Седнахме да пишем и четем
и разбрахме, че по-важно е да
учим,
за да бъдем по-добри за ут-
решния ден!

(След прочит на „Патиланско
царство” от Ран Босилек)

Ния Попова 3^а

Номинираните дизайнерски модели

Очакваме вашите предложения до 15.04! Посочете номера на най-добрата комбинация на електронната поща: el_vestnik@abv.bg или в пощенската кутия на първия етаж.

П Р И С Т Р А С Т И Я

ВАЗОВЦИ – НОМЕР 1
В БАСКЕТБОЛА

Нашите юноши 11-12 клас записа първо място в баскетбола в Общинските ученически игри. Те са най-масовата спортна проява, организирана от Община - Плевен, Министерството на спорта, Министерството на образованието, младежта и науката, Ученическата спортна школа и спортните клубове. Девоичките 11-

12 клас се наредиха на второ, а момчетата 8-10 заеха трето място. Вие знаете, че отборът ни с треньор Поля Маринова от години е на първите места и този път не ни изложиха в конкуренция с 21 отбора. Същите бяха начело в класирането в Ученическите игри през 2009-а, когато достигнаха до зона и заеха трето

място в Централна Северна България. Нашите момчета са предимно от 12 клас и тази година ще завършат важен етап от образованието си с успехи не само в училище, но и в любимия си спорт, който тренират от осми клас.

Късмет и по-нагоре!

В@з Буки Веди

Късчета история

Националният празник на България – 3 март, роди идеята, да поставим началото на нова рубрика в нашия вестник. Не знам доколко осъзнаваме, но всички ние живеем в град музей. „В такъв го превръща Руско-турската война, върнала България на политическата карта на Европа. Никому неизвестното дотогава градче, през 1877 г. фокусира вниманието, вълненията, надеждите и възторзите на световната общественост. Свободата започва от Плевен.” Това прочетохме в сайта на Военноисторически музей – Плевен и приехме тяхното предложение да ви разказваме за нашия град. Само че не като в учебниците, а през лични съдби, чрез важни експонати в музеите ни, за да успеете чрез късчетата история, които ще ви предлагаме, да сглобите своя образ на Родината и родния град. Ние няма да ви даваме рецепти за национално самочувствие, а ще помогнем всеки от вас да намери своите основания да се чувства

рат на електронния адрес на вестника. Благодарим за любезното съдействие на ВИМ и се надяваме заедно да ви убедим, че живеем в уникален град и че любовта към Родината започва отгук.

130 години от гибелта
на Цар Освободител
Александър II

В самия център на Плевен, сред живописен парк, заобиколен от оригинална ограда, декорирана с дула на оръдия, саби и щикове, се намира къщата музей „Цар Освободител Александър II” - домът, в който след падането на Плевен два пъти е посрещнат руският император – на 11 и 14 декември 1877 г. Гордеем се като плевенчани, че тук е бил такъв свободомислещ и добронамерен владетел, заслужил два пъти званието Освободител – за свободата на над 30 милиона руски селяни и за свободата и суверенитета на България.

Едни от най-ценните експонати в музея са оригиналната хусарска униформа на императора и фуражката му с надпис „За Телиш, октомври 1877”. Ако посетите музея, ще научите и вълнуващата история на два малки, но ценни експоната, свързани с последните мигове от

живота на Александър II - стъпките от прозореца на взривената на 1 декември 1881г. в Санкт Петербург императорска карета и част от пълнежа на възглавница от каретата. Те напомнят за трагичната съдба на един велик мъж и владетел, чиято воля промени съдбата на българския народ завинаги.

Военноисторически музеи

ПЪРВИ ОТЗАД НАПРЕД

Беше вечерта на 10 февруари – една обикновена тренировка по волейбол. Научихме, че след четири дни започва състезанието – ужас! Чакахме го с нетърпение, но толкова скоро...

Следобедът на 14 февруари – Денят на влюбените, бе първата ни среща с МГ „Гео Милев”. Вълнувахме се силно и имахме голямо желание за игра. Никой не доминираше, бяхме равностойни противници. Доза късмет и малко съсредоточеност не ни достигнаха за победата.

Следващата среща отново бе неуспешна за нас. Дори промяната

на поздрава от „Вазов” на „Еволюция” не ни донесе така желаната победа. Но това не ни сломи. За кратко време успяхме да сътворим един добър отбор. Заредени и усмихнати, започнахме последната среща, която превърнахме в най-отдадения и най-забавния волейбол. Борехме се, борехме се здраво за всяка точка и бяхме щастливи, когато успяхме. Не ни достигна може би концентрация този път, за да се наредим в челната тройка. Не знам. Да, нито веднъж не успяхме да вкусим от сладката победа. Играхме всеотдайно, с желание и усмивка,

бяхме сплотени, имахме воля за победа, но... Искаме да знаете, че ние много се борихме за името на училището, но не успяхме.

Това бе една изключително забавна, интересна и необичайна седмица, която запомнихме. Не искахме да идва краят ѝ. Синините по ръцете и болките в коленете дълго ни напомняха за това невероятно преживяване, в което всеки от нас би се впуснал отново.

Цветелина Божанова 11^в
от отбора по волейбол 11-12 кл.,
девоички

НА ПОСТ В ГОЛЯМОТО
МЕЖДУЧАСИЕ

В училището се въведе нов метод за опазване на реда по училищните коридори. Ученици редом с учители дежурят заедно в голямото междучасие. От всеки осми клас има по двама отговорници за деня.

Първата реакция на учениците от 8 клас беше недоволство от това, че им се отнема голямото междучасие. Най-често задаваните въпроси бяха: „А кога ще закусваме? Кога ще си починем и ще се видим със съучениците си? Имаме ли право да се храним по време на дежурството? Как един осмокласник ще въвежда ред в коридора на 12 клас? Възможно ли е 12 клас да се подчиняват на осмокласниците?”

Но истината всъщност е, че “в дългогодишната история на училището не е останал гладен ученик в голямото междучасие”.

Няма да има дежурни ученици на първия етаж, където са по-големите. Проблемът се намира на третия етаж, където цари хаос. По коридора тичат и вдигат шум от всякъде. Разминаването на учители - ученици е затруднено поради “трафика по коридора”.

Това ли е междучасието, което искаме?!

Ръководството на училището очаква от учениците да се включат в дежурството по собствено желание. Целта е да направим коридорите в училище една спокойна и приятна обстановка за отмора в междучасието. Учениците да закусват извън класните си стаи и да не правят боклук. Нека бъдем отговорни и си помогнем сами!

Вие какво мислите?

Михаела Коларска 8^в

З А Б А В Н О :)

Ученик: Г-жо, има пожар!

Учител: Къде?

Пламен: В сърцето ми.

Ученик (към друг ученик): Ще взема една сурватка да те насурвакам!

Класната:(гледа мед. бележка на Андриан): Тук пише Анжел!?

Андриан: Така ми викат.

Класната: А, това ти е индианското име!

Учител: Иванов, викаш като високопланински овчар!

Учител(след няколко дни): Иванов, ти на бала ще дойдеш с гегата, с калпака - нали си високопланински овчар?

Сашо: О-о, те ме уволниха вече, госпожо. Бях на купон до късно,

падна ми гласът и на другия ден изпуснах овцете!

Учител: Иванов, ела да те изпитам!

Ученик: Оооо, г-жо, само днеска не съм учил! Пишете ми направо 4!

Класната: От театъра се обадиха,

че са намалили билетите от 6 на 5 лева.

Ученик: Ааааа, ще се пазарим, докато не стигнем до 2 лева.

Ученик: Ако първия срок имаме 2, а втория – 4, ще оставите ли 4 за годината?

Учител: Да.

Ученик: Ами тогава защо учим математика първия срок?

Ученик: Габи, ще отидеш ли?

Ученичка: Къде?

Ученик: По дяволите!

Учител: Нели, какво ще кажеш - какво е посланието на “Змейова сватба”?

Ученичка: Ами не знам, но мога да Ви кажа, че от много четене снощи сънувах змея!

Учител: Не искам да ми показвате...

Ученик: ... лишение от умствен багаж.

Учител(по литература): Стига вече, Иване! Голям си майстор на ...

Ученик: ...на късия разказ, госпожо! Аз съм новият Елин Пелин!

Ученик: И така, момчетата като

пораснат стават мъже, а момичетата - момчета!

Класната: Измислете нещо интересно за часа на класа.

Ученик: Да насадим лук пред училище.

Ученик(преди часа): Сега вижте как ще припадна за малко!

Ученик черпи за рожден ден.

Учител: Какво имаш?

Ученик: Син.

Учител(по английски): Иванов, има ли нови думи в текста?

Сашо: Всичките са ми нови, госпожо!

Ученик: Ний прасенца сме добри и ще пием до зори!

Учител: Радвам се за вас в този късен час!

Учител: Какви са са последиците от безработицата?

Ученик: Разболяваш се.

Учител(по физкультура): Енергията ви е като на охлюв.

Бисерите записа и изпрати:
Михаела Христова 12б
Витуск 2010

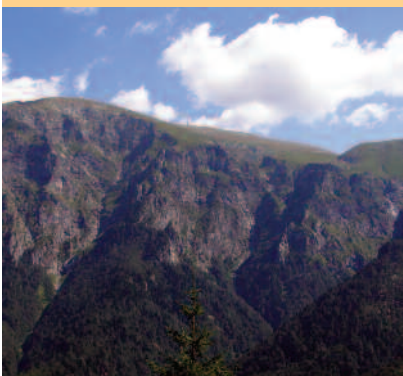
ПРЕЗ ОБЕКТИВА

Няма скрито - покрито

Литературен конкурс

Лицата
на природата

На редакционната поща получихме авторски снимки на незабравими за някои читатели природни места. Ще ви ги показваме не само за да се насладите, но и за да ги посетите.

Изглед към връх Ботев от хижа Плевен

Диана Лешева 6^о

Водопадът Кая Бунар е едно от малко известните райски кътчета в България, само на 15 км от Велико Търново. Водопадът е висок около 30 метра. Гледката на стичащата се по гладките скали вода е невероятно пленителна. Дърветата създават илюзията, че са поникнали в самите скали. Ако продължите по екопътеката, ще видите стари каменни тунели, през които някога е течала вода за разрушена мелница. Всичко е като магия – магия на природата...

Снимка: Димитър Данаилов

СОУ „Иван Вазов” – гр. Плевен
Сдружение „Дружество на писателите” – гр. Плевен
обявяват
общоградски литературен конкурс „Таланти в действие”
Конкурсът е посветен на патронния празник на училището и
Деня на славянската писменост и култура
Тема – свободна
Регламент:

1. Право на участие имат ученици от 1 до 12 клас.
2. Всеки участник може да представи до 3 творби, които да не са участвали в други конкурси и да не са публикувани до обявяване на резултатите от конкурса.
3. Конкурсните творби да са в обем до 3 печатни страници (формат А4) и да се представят в 3 екземпляра на адрес: гр. Плевен, ул. „Иван Вазов” № 46, за литературния конкурс „Таланти в действие”, както и на e-mail: vazov_konkurs@abv.bg. Необходима информация – трите имена на автора, клас, училище, телефон за връзка.
4. Срок за представяне на творбите – до 20 април 2011 год.
5. Класирането ще се извърши в 3 възрастови групи:
1- 4 клас – стихотворение, приказка, разказ;
5 – 7 клас – стихотворение, разказ;
8 – 12 клас – стихотворение, разказ, есе.
6. Жури ще оцени и класира творбите до 30 април 2011 год.
7. Класираните творби ще бъдат отличени с парични и предметни награди във всяка възрастова група:

Първо място – 100 лв.

Второ място – 70 лв.

Трето място – 50 лв.

Десет творби ще бъдат поощрени с предметни награди.

8. Наградените творби ще бъдат публикувани в училищния вестник на СОУ „Иван Вазов” „В@з Буки Веди” и в сайта на училището.
 9. Награждаването ще се извърши на празника на СОУ „Иван Вазов”.
- За контакти и допълнителна информация: тел. 0878658305 от 9-12 часа, г-жа Валентина Тишкина.

УСМИВКА НА БРОЯ

Елена Пенкова 10з
Снимка: Мадлена Илианова

VILMAX COMPUTERS

прогажба и сервиз

[www.vilmax.biz]

гр. Плевен
ул. Сан Стефано 7 /под църквата/
0878791019 / 0878787803

ТУРИСТИЧЕСКА АГЕНЦИЯ

ул. „Иван Вазов” 10 А; ул. „Данаил Попов” 7А
тел.: 064 803 990, 820 700; GSM: 0888 212 880
www.sunrise-travel.bg

ЕКСКУРСИИ В СТРАНАТА И ЧУЖБИНА

ЛЕТНИ ЛАГЕРИ • АБИТУРИЕНТСКИ БАЛОВЕ

УИКЕНД ПРОГРАМИ • ПОЧИВКИ И ДР.

ОПОЗНАЙТЕ БЪЛГАРИЯ И СВЕТА С НАС!

Редакционен екип

Весела Маринишева, Александра Стоянова, Кремена Мишел

Моника Маринова, Михаела Коларска, Венеция Вълчева, Никола Цанкова, Велина Костова, Ралица Георгиева, Памела Дилова, Моника Александрова, Велислава Кучева, Вилияна Якимова, Симона Николаева

Предпечат – Йончо Йончев

Консултант – Радинка Иванова

артвижън
РЕКЛАМА

ПРОИЗВОДСТВО

РЕКЛАМИ

ОБЕМНИ БУКВИ

СЕННИЦИ

ТЕНТИ

ВЕТРОУПОРНИ ЗАВЕСИ

www.artvision.bg
ул. „Хемус” 34 | 064/ 807 998

Плевен, ул. „Сан Стефано”, 32
тел.: 801 500, тел./факс: 821 500; GSM: 088 920 82 31
e-mail: vasima@abv.bg, www.vasima.com